

ХАНА ТЪНИКЛИФ

С грех на чални миста

*Пътуване към вярата,
приятелството и преследването
на мечтите...*

enthusia**s**t

Hannah Tunncliffe
The Color of Tea
Copyright © 2011 by *Hannah Tunncliffe*

Хана Тъниклиф
С ДЪХ НА ЧАЕНИ ЛИСТА

© *Цветана Генчева, превод, 2013*
© *Вихра Стоева, художник на корицата, 2013*
© *Снимки на корицата Guliver/Thinkstock, Shutterstock*
© *„Алто комуникайшънс енд пблшиинг“ ООД, 2013*

Enthusiast
An imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

ISBN 978-619-164-047-8

ХАНА ТЪНИКЛИФ

С грех
на чални места

Превод от английски
Цветана Генчева

enthusiast

София, 2013

За Мат

Открих те и сега знам

Макарони

Макароните са малки френски сладки, направени от фино бадемово брашно, белтъци и захар. Те очароват парижани и европейци векове наред с хрупкавите сладки черупки, слепени с пухкав крем. Много по-елегантни са от мъфините, по-изтънчени от тартите, по-красиви от пастите. Очарователни копчета, подобни на целувки, които носят уникалния усет на французите към неповторимото. Доставят наслада с великолепен аромат, вдъхновен от сезоните, от прищявката на готвача или от настроението му. Най-вкусни са с чаша чай, докато водите разговор, споделяте тайни или просто клюкарствате. Тези сладки са се превърнали в култ и човек лесно разбира защо; след като опитате за пръв път, ще се влюбите завинаги...

Пролог

Престигнахме в Макао в края на годината на Златното прасе. Явно тя се пада само веднъж на шейсет години и носи късмет. Така че, когато пристигнахме в новия си дом – Макао, тъкмо когато въпросната година на Златното прасе се изнизваше, заварихме охранени розови прасета да танцуват по рекламите на различни банки, в местната пекарна бяха окачени лъскави прасенца от анимационни филми, облечени в типичните китайски одежди, а в пощата се предлагаша малки златни прасенца като сувенири. Многобройните животинки наоколо ми вдъхваха чувство на покой със закръглените зурлички и добродушни хитри усмивки. Добре дошли в Макао! – грухтяха те. Тук ще ви хареса. На нас много ни харесва! Бях готова да приема всичкото щастие, целия късмет, което някое златно прасе решише да ми изпрати.

Макао, любопитно издаденият нос на Китай, полуостров и два острова, нанизани един до друг също като колие от три топчета, въпреки че пясъкът и наносите напредваха, завземаха територия и почти бяха успели да покрият копнинените води на океана между тях. Островите бяха погълнати, както почти всичко друго в Макао, от прогреса. Не само от прогреса, ами и от хазарта. Този

район, разположен на едва двайсет и осем квадратни километра, някога спокойно задрямал португалски аванпост, е единственото място в Китай, където можеш да пуснеш монета в някой прорез или да оставиш чип на грижливо поддържана зелена поляна. Това бе Вегас на Изтока. Ярки светлини, малък град, бързи пари.

Слязохме от ферибота от Хонконг на осми януари 2008 година. Как да забравя приятното чувство, свързано с тази дата? Започваме на чисто, предстоят нови възможности, очаква ни ново начало. Пристигнахме, стиснали в ръце куфарите, натъпкани с леките, ефирни дрехи, които обикновено пазехме за краткото, но пък така примамливо британско лято. Бяхме изпълнени с наивен оптимизъм за новото приключение в живота ни. Австралийският ми съпруг и неговата червенокоса, румена английска роза. Бяхме невинни дечица, залутали се в гората.

Януарската зима се оказа тежка в много отношения. Беше една от най-студените и ние измръзнахме в пъстрите си тънки дрехи. Всяка сутрин небето бе с цвета на мляко. В апартамента ни нямаше парно и ни бе необходимо известно време, докато разберем, че имаме нужда от влагоабсорбатор. По стените плъзна черна плесен, разля се също като натъртено място, а аз усетих, че вечерно време не си чувствам пръстите. Дължеше се на влажния студ, който се загнездва дълбоко в костите ти и отказва да си отиде.

Тъкмо оттам ще започна. От живота ни през онзи студен месец, тъкмо преди началото на годината на Плъха. Повече не можехме да бягаме от действителността, животът ни подгони и накрая ни застигна. Последва ни от Мелбърн чак до Лондон, а сетне и от Лондон до Макао. Дори след безкрайно дългото бягство осъзнахме, че не

Пролог

можем повече да се крием зад безсмислените детайли в живота – кой ще приготви закуската и дали не си забравил да вземеш дрехите от химическото чистене.

Бе дошло времето да намеря живот за себе си. Трябваше да създам нещо от нищото. Настъпи краят на надеждата, а след това и нейното начало.

L'arrivée – Пристигането

*Наситен опушен карамел с пълнеж
от солен маслен крем*

На подобно пътуване би се впуснала мама. Да се качи на автобус на непознато място, където езикът е истинска лавина от безсмислени глупости, а надписите са дори по-объркващи. На нея би ѝ допаднало страшно много. Тъмни очи стрелкат на всяка крачка рижавата ми коса и светлата кожа. Топлите тела, натъпкани в автобуса, се люшкат неволно, докато колелата потръпват над асфалта. Аз съм нервна, усещам лек пристъп на морска болест, стискам здраво ръчната си чанта и се извинявам на английски, задето преча на останалите, макар че никоой не ме разбира. Както би казал Пийт, сякаш съм самотен гост, без придружител, на нечия сватба.

Гледам Макао като през рамка от мръсен прозорец. Пътуваме над моста от остров Тайпа към полуострова, сякаш сме се отправили към прозрачнобялото небе. Автобусът спира на няколко места, набива внезапно спирачки, хората губят равновесие и се лашват един върху друг също като кегли. Никоой не се оплаква. Минаваме покрай казино „Лисабон“, сграда с кръгли прозорци в стила на шейсетте го-

дини, боядисана в оранжево. Прилича на неумело забъркан коктейл. Следва блестящото ново „Гранд Лисбоа“ казино, което сякаш се издига право от земята във формата на ананас, с остри листа, щръкнали високо към небето. Куполообразното тяло в основата блести като огромен телевизор с изпъкнал екран, по който се стрелкат пъстри реклами, риби, търкалят се монети, преминават специални предложения. Слизат пътници, облечени в еднакви бели ризи и черни панталони. Докато се промъкват покрай мен, аз притискам ръчната си чанта отстриани и усещам как острият ръбчета на пътеводителя се забиват в ребрата ми.

Криволичим към центъра на града, където улиците стават все по-тесни и шофирането е още по-трудно. Повечето от сградите представляват стари жилищни блокове, посивели с годините. От рамките на прозорците се стича влага, а от късички простори висят избелели дрехи. Мотопеди бръмчат също като разгневени оси сред трафика, по тротоарите са насядали мъже и шумно сърбат нудълс от пластмасови купички. Дори не вдигат глави при различните шумове: гърмежи на прогорели ауспуси, автомобилни клаксони, метално скърцане на спирачки. Днес температурата бавно се покачва. Най-сетне времето започва да се оправя. Свалям шала от врата си и го натъпквам в чантата. Надявам се да стигна в Сан Мало, но тъй като не говоря кантонски, не мога да попитам никого за посоката. Добре поне че никой няма да се опита да завърже разговор с мен. Трябва да съм благодарна и за това.

През всичкото време съм обърната към прозореца и търся с поглед забележителностите, за които бях прочела. Завиваме и се озоваваме в квартал, където калсадата* в

* Португалски павета. – Бел. прев.

черно и бяло е подредена вълнообразно. Тук жилищните блокове са отстъпили място на исторически сгради и лъскави казина. Декоративните камъни са млечнобели, фасадите в бонбоненорозово или лимоненожълто – все великденски цветове. Не са ярки като на снимките в книжката ми, но веднага ги разпознавам.

– Сан Мало! – провиква се шофьорът и аз скачам, разблъсквам хората, които зяпат цвета на косата ми, вместо да ме погледнат в очите.

Наоколо се лутат групи туристи, разнасят чанти, пълни със сувенири, и следват мъже или жени с широкополи шапки, които развяват жълти флагчета. Погледът ми е над тълпите, тъмнокосите глави на минувачите са на нивото на брадичката ми. Бях обещала на Пийт днес да изляза от апартамента и да разгледам новия град, в който живеем. Извинението ми да си стоя вкъщи беше, че чаках да доставят канапето, което незнайно защо не пристигна с останалите ни мебели. И двамата обаче знаехме, че не чакам канапето. В началото на седмицата той ме завари в банята, докато четях „Какво те чака, когато чакаш дете“, отпусната в топлата вана. Той се ококори, след това се престори, че не е забелязал заглавието на книгата, и обърна лешниковите си очи настрани, а сетне предложи да пообиколя някои от забележителностите и да глътна малко „свеж въздух“. Давам си сметка, че така съм свикнала да се крия в апартамента, да тъна в анонимност, че насоченото към мен внимание на хората буквално ме задушават. Хлътвам по странична уличка, за да се спася от гълчавата, погледите, блъсканицата и се опитвам да открия храма от пътеводителя.

Скоро се озовавам пред високи дървени порти, на които са изрисувани две подобни на воини божества с изпъкнали очи, дългите им къдрави бради са развети от вятъ-

ра. Шумът от човешката гмеж вече не се чува; черно-бялата калсада тук е избеляла, паветата са нащърбени. Сякаш краката ми познават пътя и сами ме водят, препъват се по неравната настилка, въпреки това продължават с лекота. Спирам на входа до великолепно оформено дърво, засадено в саксия. Игличките му потрепват. Димни вълни тамян се носят навън, аз се качвам по тесните стъпала, макар главата и сърцето ми да са обзети от несигурност. Сумракът вътре е пълен със статуи и злато, плодове и изображения. От свещите по циментовия под капе восък с цвят на мед. Над главата ми гори тамян, стеле се от тавана на плътни спирали, също като златни змии. Край мен профучава котка, космата топка от черно, рижаво и бяло. Ахвам стреснато, тя се обръща и ме поглежда с кръглите си очи. Някой вътре изсумтява.

– Това е Моли. Живее тук. – Говори на английски, но гласът определено е на китаец.

Присвивам очи, за да различа фигурата в сумрака – млада жена в тесен анцуг. Клекнала е, отпусната на пети, също като котката, и мляска с дъвка. Очите ѝ са очертани с черен молив. В изражението ѝ се забелязва колкото любовитство, толкова и отегчение. Не мога да разбера кое от двете надделява.

– За леля ли си дошла?

– Тя ли е гадателката?

– А-ха – отвърща провлачено момичето, без да кимне.
– Ела с мене.

Изправя се и се отправя настрани, към малкия вътрешен двор на храма. Ситни пращинки танцуват в хладния въздух. Тя стиска в ръка мобилен телефон, обсипан с блестящи като диаманти камъчета, а от него виси малък златен талисман и се люлее също като махало. Тя се об-

ръща отново към мен и посочва по-възрастна жена. Гледачката съвсем не е каквато си я представях. Вероятно очаквах някой Лао Дзъ в развята копринена роба. Моята гадателка е в дънки, свита на ниско столче. Кафявото ѝ като черупка на орех лице се е набръчкало от раздразнение.

– Не се притеснявай – обръща се към мен жената в анцуга. – Просто е в лошо настроение. Ще ти превеждам. Английският ѝ е ужасен, затова питай мен за онова, което искаш да знаеш. – Погледът ѝ се стрелва към лявата ми ръка, с която стискам дръжката на ръчната си чанта. Очертаните с черен молив очи се вдигат отново към мен. – Омъжена ли си?

– Да.

– Добре, питай значи за пари, здраве, каквото искаш. Просто ми кажи к'во те интересува и аз ще я попитам. Разбра ли ме?

Много добре знам какво точно искам да я попитам, но въпросът засяда на гърлото ми. Оставаме загледани една в друга няколко минути и аз се питам дали да не си тръгна.

– Добре – мънкам аз.

Подава ми пластмасов стол, на който да се настаня, докато гледачката проучва лицето ми. Косата ѝ е боядисана в черно, корените са покарали в бяло. Оглежда ме така, сякаш търси дефекти, лицето ѝ е на сантиметри от моето. Свеждам нервно поглед към краката ѝ. Сандалите ѝ са със златни каишки, отстрани се виждат фалшиви надписи „Гучи“. Тя обхваща с пръсти челюстта ми и аз усещам загрубялата ѝ кожа.

– Какво представлява този начин на гледане?

– *Санг миен* – отвръща преводачката ми. – Гледане по чертите на лицето.

Хана Тъниклиф

С ДЪХ НА ЧАЕНИ ЛИСТА

Преводач *Цветана Генчева*

Редактор *Мария Чунчева*

Художник *Вихра Стоева*

Снимки на корицата *Guliver/Thinkstock, Shutterstock*

Коректор *Снежана Бошнакова*

Предпечат *Анна Георгиева*

Американска. Първо издание

Формат 16/60x90. Печатни коли 23,5

ISBN 978-619-164-047-8

Издава *enthusiast*

Запазена марка на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20

тел.: 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Фирмена книжарница „Ентусиаст бук хаус“

София, ул. „Кракра“ № 12

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка

от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат МУЛТИПРИНТ ООД

Животът на Грейс е на кръстопът, когато се мести да живее в Макао със своя съпруг и открива, че желанието ѝ да има дете е неосъществимо, а бракът ѝ започва да се разпада. И като всеки човек, който се намира в преломен момент от живота си, тя решава да направи нещо дръзко и абсолютно необичайно. Бившата сервитьорка отваря кафене, което скоро ѝ носи нов вкус към живота и дава смисъл на дните ѝ. Малкото и уютно заведение не само предлага на посетителите удоволствието да изпият ароматна чаша чай или кафе и да опитат прословутите макарони на собственичката, но се превръща и в притегателно място за новите хора в живота на Грейс, които тя ще обикне и ще нарече свое семейство. И докато младата жена преоткрива силата в себе си, неразрешените проблеми, свързани с майка ѝ, непрекъснато изскачат на повърхността, а шокиращото предателство на съпруга ѝ заплашва да преобърне целия ѝ живот.

Великолепен, неповторим роман, който съчетава сладките удоволствия на френската кухня и екзотичните аромати и картини на Китай. *С дъх на чаени листа* е незабравим разказ за любовта, приятелството и новото начало.

www.enthusiast.bg

9 786191 640478

Цена 15 лв.